

Хуліан

Десять секунд. Саме стільки часу відділяє мене від того, щоб повністю злетіти з котушок. А винен у цьому до болю повільний водій переді мною, який заблокував єдину дорогу до міста.

Без сонця, що двадцять хвилин тому зайшло за обрій, мені геть ні на чім зосередитися, окрім підсвіченого моїми фарами номерного знака Каліфорнії. Опиратися бажанню поблимати дальнім світлом чи посигналити стає майже нестерпно, особливо коли чорний «мерседес» злегка зміщується вбік, проте вчасно вирівнюється.

«*Cálmate*¹. Ще якихось вісім кілометрів, і виїдеш на Головну вулицю».

І хоч яка спокуслива можливість обігнати водія попереду й встигнути на шоу талантів хрещеника, я не бажаю ризикувати з'їхати з дороги й пошкодити новісінький «макларен». Не для того я останні кілька років умовляв себе купити автомобіль мрії, щоб за тиждень після його доставлення пошкодити підвіску.

Пронизливий рингтон змушує мене підстрибнути з несподіванки. На екрані — ім'я кузена. Перш ніж відповісти, глибоко вдихаю.

¹ Охолонь (*ісп.*). — Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інаше.

— Де тебе в біса носить? — шипіння Рафаеля наповнює салон.

— Буду за десять хвилин.

У відповідь несхвальне гмикання.

— Але виступ почнеться за п'ять.

— Не переживай, я приїду до того, як Ніко вийде на сцену.

— Не думаю, що це можливо. Він виступає першим.

«*Mierda*»¹.

— Я і гадки не мав.

— Кілька дітей підхопили якийсь вірус, тому програму змінили в останню мить. Ти б знав про це, якби прочитав повідомлення, яке я надіслав ще вранці.

Рафаель навіть не старається приховати роздратування.

Я міцно стискаю гладеньке шкіряне кермо.

— Зустріч у Лейк-Аврорі тривала набагато довше, ніж я очікував.

— Ще б пак.

— Скоро все нормалізується, — намагаюся я згладити кути.

— Навіть не сумніваюся.

Його грубий тон лише сильніше мене дратує.

Два роки тому, до того як дружина Рафаеля подала на розлучення, його знали як добродушного кузена Лопеса. Він не міг і дня прожити, не змусивши всім хатися всіх навколо.

Глибоке зітхання Рафаеля прорізає тишу.

— Пусте, Ніко зрозуміє.

Хрещеник, може, і розумний восьмирічний хлопчик, та він досі лише *дитина*. Після всього, що йому довелося пережити через розлучення батьків, я не хочу ставати ще одним родичем, якого він додасть у свій список розчарувань родини Лопесів.

— Твоя мама притримала місце в кінці зали, якщо раптом з'явишся.

— Рафе, я поста...

Не встигаю закінчити речення, як він кладе слухавку.

«*Pendejo*»¹.

Останнім часом ми з Рафом усе частіше й частіше сваримося, здебільшого через його характер і мій напружений графік. Керувати будівельною компанією покійного батька «Лопес Лакшері», успіх якої вийшов за межі його найсміливіших мрій, і тримати баланс між роботою та особистим життям виявилось набагато важче, ніж я уявляв.

Кидаю погляд коло дороги. Місця на цьому багнистому схилі небагато, але щоб швиденько проскочити й обігнати автомобіль попереду, цілком достатньо.

«Та перестань уже думати й просто зроби».

Вервиця, яку мама повісила на дзеркало заднього огляду, вертиться як дзига, коли я повертаю кермо до узбіччя й тисну на педаль газу. Двигун реве під час зміни передачі, а гума вищить.

І тоді серце завмирає: автомобіль попереду завертає праворуч і перекриває мені вільний шлях.

«Бляха. Бляха. Бляха!»

¹ Дідько (*icn.*).

¹ Козел (*icn.*).

Час ніби пришвидшується. Від зіткнення автомобілів фари мого «макларена» розбиваються на друзки. Я чую скрегіт металу, коли врізаюся бампером у задню частину іншого автомобіля. Мене викидає вперед, та пасок безпеки на місці, тож я одразу повертаюся назад на сидіння.

Дякувати богу, подушки безпеки не спрацьовують. Проте, моя радість триває недовго, адже крихітний вогник надії встигнути на виступ Ніко згасає, залишається лише бажання нагиркати на нерозсудливого водія.

«Зроби паузу». Спогад про батьків голос сягає якихось невидимих струн серця, коли воно стискається так, що несила терпіти. Його образ виринає в пам'яті — те, як він допомагав мені пережити ще один нічний кошмар: глибокий вдих, глибокий видих.

Ніколи б не подумав, що й за двадцять п'ять років користуватимуся такими самими вправами. Та все ж сиджу тут з міцно заплющеними очима й змушую себе рахувати вдихи, доки біль у грудях не стихає, і я не перестаю тремтіти зі злості.

В обличчя дмухає жовтневий вітерець, коли наближаюся до іншого авто. Його водійка схилилася над кермом, і темне коротке волосся не дає мені розгледіти її лице.

Я вже збираюся постукати у вікно, та зупиняюся, почувши пронизливий писк із динаміків її автомобіля:
— Ти тільки не хвилюйся! Я вже в дорозі!

Два гудки — і дзвінок обривається.

Я одразу розумію, що в неї паніка; її спина пришвидшено підіймається й опускається.

— Агов!

Вона не зважає на мене, і я стукаю кулаком у вікно.
— З вами все гаразд?

Досі з опущеною головою, вона підіймає тремтливий палець до вікна.

— Дайте мені ще хвилинку, — хрипко відповідає. Я відчуваю, як спазмує живіт.

— Може, вам викликати швидку?

— Ні, зі мною все гаразд! — каже вона й повертає голову в мій бік.

«*Vete a la chingada*»¹.

— Хуліане? — хрипко злітає моє ім'я з рожевих губ Далії Муньйос.

Стільки років минуло відтоді, як Далія вимовляла моє ім'я своїм м'яким голосом — і це вражає сильніше, ніж удар кувалдою в груди.

Востаннє ми зустрічалися на хрещенні Ніко вісім років тому, де стали його хрещеними батьками. Ми натягнули щасливі міни задля наших родин, проте напруження й ніякове мовчання між нами мало не звели мене з розуму. Особливо зважаючи на те, що до того не розмовляли одне з одним півтора року, ще з похорону мого батька.

Вона залишалася в Стенфорді цілісінький рік, навіть на літні канікули, поки я, як справжній боягуз, тримався від неї якнайдалі.

Боягуз, який був ошелешений, побачивши її з Олівером, моїм колишнім співмешканцем, — її новим хлопцем. Я й уявити не міг, що вони можуть стати друзями, уже мовчу про пару. Та якщо пригадати

¹ Хай йому грець (*icn.*).

жартики Олівера про мою закоханість у Далію та неоднозначні погляди, які він кидав на неї, знаючи про мої почуття, то все стає на свої місця.

Після хрещення ми доклали чимало зусиль, щоб уникати одне одного, — й ось вона все псує своєю несподіваною появою.

— Даліє... — мене накриває гостре бажання втекти, коли відчуваю, як її погляд ковзає по мені.

Я стараюся приховати потрясіння, коли вона, незважаючи на патьоки туші на обличчі й легке тремтіння підборіддя, з гордо підведеною головою виходить з автомобіля. За тридцять років знайомства я лише двічі бачив, як вона плаче. Уперше — коли зламала руку під час нашого змагання з лазіння по деревах, а вдруге — на похороні її батька.

Як моря й океани не можуть опиратися силі тяжіння Місяця, так і я не здатен відвести очей від фігури Далії.

На ній проста біла футболка, яка підкреслює золотистість шкіри й кучеряве каштанове волосся, і рвані джинси — радше модний, але геть не практичний, предмет гардероба, судячи з того, як її коліна випирають із величезних дірок. Вигини тіла, у поєднанні з гострими вилицями й підборіддям, створюють ідеальну рівновагу між ніжністю й сексуальністю.

У мене сироти виступають на шкірі. Я підводжу погляд і бачу, як Далія скоса зиркає на мене червоними припухлими очима. І хоч від її макіяжу майже нічого не залишилося, це зовсім не применшує її вроди. Щоправда, не можу не помітити темних кіл під її очима, і, перш ніж подумати, кажу:

— Маєш паскудний вигляд.

«*Pinche estúpido*»¹.

На відміну від мами й кузена, товариською людиною мене не назвеш, воно й видно.

Золоті каблучки Далії виблискують у місячному сяйві, коли вона насуплено витирає щоки.

— Мені просто щось в око попало.

— В обидва, мабуть, — кажу я, розправивши плечі й схрестивши руки на грудях.

Середніми пальцями вона витирає куточки очей і каже:

— Порядна людина не тикала б мене носом у цю брехню.

— Відколи в наших стосунках є місце для порядності?

— Ніколи не пізно почати, — відказує Далія.

Через нашу невелику різницю в зрості їй потрібно відхилити голову назад, щоб як слід мене роздивитися. Її горіхові очі нагадують мені давно забуті ночі, проведені в майстерні, де я годинами міг працювати над останніми столярними проектами.

Залишки рішучості миттєво розсипаються, коли Далія *шморгає носом*.

— Ця алергія, — виправдовується вона. Але її захисний тон і сіпання носа змушують щось у грудях здійснити акт найвищої зради — стиснутися.

«Що тут у біса відбувається і як це припинити?»

Наперекір серцю, що ніби виривається з грудей, я не виказую справжніх емоцій. Урешті-решт, Далія

¹ Клятий довбень (*icn*).